

ни думи шепне; че пакъ пролѣтъ иде; че други сѣно-
къщъ ще настане; и че пакъ въ поля и ниви благодать
ще сѣйне . . .

Унесенъ въ мили спомени Петъръ Габара не усѣ-
ти кога е нощъ превалила. И кога отъ къмъ село се
раздаде гласъ на пѣтелъ — той се опомни.

— Не всички сж отъ село избѣгали, — му доде
на умъ.

Заслуша се да чуе пѣтлитѣ. Ала не чу други пѣ-
телъ на първи да отвърне. Единъ само пѣтелъ въ цѣ-
лото село! — въздъхна Габара.

Тръпки пролазиха по морна снага.

— Единъ пѣтелъ въ едно цѣло село!

Пѣтела издаде нѣколко пжти гласъ и замълча.

Настана тишина.

Прсенъта на пѣтела други спомени извика въ ду-
шата на изгнаника.

Той си спомни за стария Герзекъ въ бащини дво-
рове.

Сякашъ и сега го вижда: гащатия герзекъ!

Издигне кръшна глава съ наперенъ гребенъ; мръд-
не ли се — полюшнатъ се дълги обици и по стройна
сия се разтърсятъ златисто-червени перца, лъснали си
като пѣстроцвѣтни гирлянди; опашката му, извита като
грива, го прави още по-гордъ и наперенъ, Гиздавецъ!
Едъръ, трѣтлестъ. А жълтитѣ гащати крака му прида-
ватъ видъ на спретнатъ делия. Цѣлъ орлякъ кокошки се
около него. Че ястребъ ли се надъ село извие — той
отъ напасть ще да ги избави. А дойде ли нощъ и
всичко въ сънъ затихне, той — герзекътъ сякашъ всич-
ко време бди, и дойде ли време за ставане, ще нададе
викъ и всички разбужда.

— Село безъ пѣтелъ — огънь да го гори! — при-
помни си чувани думи нѣкога. И какво ще е нощъ безъ
пѣсенъ на пѣтелъ? — се запита Габара. Кой би бу-
дилъ работни стопани на нива да идатъ? Кой би рад-